

1

La radioul prin satelit cânta jazz ambiental, un compromis făcut între cei doi ocupanți ai mașinii. Lacy, proprietara Toyotei Prius și deci a radioului, ura muzica rap aproape la fel de mult cât ura Hugo, pasagerul ei, muzica gen country contemporan. Nu reușiră să se hotărască între emisiunile sportive, radioul public, hituri vechi, comedie pentru adulți și BBC, evitând muzica bluegrass¹, ariile de operă, CNN și o întreagă serie de alte posturi. Din frustrare, din partea ei, și din oboseală, din partea lui, renunțară dinainte și se mulțumiră cu jazzul ambiental. Ambiental, ca somnul adânc și lung al lui Hugo să nu fie deranjat. Ambiental, deoarece lui Lacy nu-i prea plăcea jazzul. Încă un compromis, unul dintre multele care le-a susținut munca în echipă de-a lungul anilor. El dormea, ea conducea și amândoi erau mulțumiți.

Înainte de criza economică mondială, sau Marea Recesiune, care a început în luna decembrie 2007, Biroul de Conduită Judiciară² avea acces la o mică rezervă deținută de stat compusă din mașini Honda, toate cu patru uși, albe și cu puțini kilometri la bord. Dar cum bugetul a fost tăiat, au dispărut. Lacy, Hugo și nenumărați alți angajați bugetari din Florida trebuiau, așadar, să-și folosească propriile vehicule în interesul statului, pentru care primeau cincizeci de cenți la un kilometru și jumătate. Hugo, cu patru copii și un ditamai creditul ipotecar, conducea un Ford Bronco antic cu care abia dacă ajungea la birou, darămite să parcurgă distanțe mai mari. Și în acel moment dormea pe locul pasagerului.

Lacy se bucura de liniște. Se ocupa singură de majoritatea cazurilor care-i fuseseră atribuite, așa cum făceau și colegii ei. Concedierile masive au decimat

1 Formă mai veche a muzicii americane populare cu origini în muzica populară a celor patru națiuni ale insulelor britanice, la care s-au adăugat influențe de jazz și blues. (n.red.)

2 Board of Judicial Conduct (în engl., în orig.) (n.red.)

biroul, așa că BCJ împărțea responsabilitatea între ultimii săi șase investigatori. Doar șase, într-un stat cu douăzeci de milioane de oameni, cu o mie de judecători în șase sute de Curți judecătorești și procesând o jumătate de milion de cazuri pe an. Lacy era extrem de recunoscătoare că aproape toți judecătorii erau oameni cinștiți, muncitori și dedicați spiritului de dreptate și egalitate. Altfel, ar fi plecat de mult. Cele câteva excepții negative o țineau ocupată cincizeci de ore pe săptămână.

Semnaliză atingând ușor comutatorul și încetini pe banda de ieșire. Când mașina ajunsese la un indicator Stop, Hugo se aranjă brusc în scaun de parcă ar fi fost treaz și pregătit pentru întreaga zi.

– Unde suntem? întrebă el.

– Aproape că am ajuns. Mai avem douăzeci de minute. E numai bine să te întorci pe partea cealaltă și să sforăi la fereastră.

– Scuze. Am sforăit?

– Întotdeauna sforăi, cel puțin așa zice soția ta.

– Păi, în apărarea mea, am măturat podeaua la trei dimineața azi-noapte cu ultimul ei copil. Cred că-i fată. Cum o chema?

– Pe soție sau pe fiică?

– Ha, ha!

Scumpa și mereu însărcinată Verna ținea pentru ea mult prea puține informații atunci când venea vorba despre soțul ei. Asta era vocația ei, să-i țină ego-ul sub control, ceea ce nu era o treabă deloc ușoară. Într-o altă viață parcă, Hugo a fost fotbalist, vedetă în liceu, apoi cel mai apreciat din anul lui la Universitatea de stat din Florida și primul student boboc care a trecut de linia de apărare. A jucat în ofensivă ca tailback – așezat cel mai în spate și folosit pentru majoritatea alergărilor –, stâlcind și impresionând, vreme de cel puțin trei meciuri, până când l-au scos de pe teren pe targă cu subluxație vertebrală în partea de sus a coloanei. Și-a jurat să revină. Maică-sa i-a interzis. A absolvit cu distincții și a urmat Dreptul. Zilele lui de glorie au devenit repede istorie, însă el avea să-și păstreze ceva din lăudăroșenia specifică tuturor americanilor. Nu putea altfel.

– Douăzeci de minute, zici? mormăi el.

– Desigur, sau poate nu. Dacă vrei, te las în mașină cu motorul pornit și poți dormi toată ziua.

Hugo se întoarse pe partea dreaptă, închise ochii și spuse:

– Vreau un nou partener.

– E și asta o idee, dar problema este că nimeni altcineva nu te vrea.

– Și vreau să fie unul cu o mașină mai mare.

– Parcurge optzeci de kilometri cu patru litri de combustibil. Mârâi iar, stătu liniștit un pic, apoi se suci, tresări, mormăi și stătu drept în scaun. Își frecă ochii și întrebă:

– Ce ascultăm?

– Am avut discuția asta în urmă cu multă vreme, când am plecat din Tallahassee, chiar când ți-ai început hibernarea.

– M-am oferit să conduc, din câte-mi amintesc.

– Mda, cu un ochi deschis. A însemnat atât de mult! Ce mai face Pippin?

– Plânge mult. De obicei, și spun asta având o ditamai experiența, când un nou-născut plânge are un motiv. Mâncare, apă, scutece, mama – orice. Nu și ea. Zbiară din toți rărunchii. Habar n-ai ce pierzi!

– Dacă-ți amintești, am cam măturat podelele de vreo două ori cu Pippin.

– Da, și să-ți dea Dumnezeu sănătate. Vii în seara asta?

– Oricând. E al patrulea copil. N-ați vorbit și voi despre metode contraceptive?

– Am cam început să discutăm despre asta. Și acum că tot ne aflăm la subiectul ăsta, cum mai stai cu viața sexuală?

– Scuze. A fost greșeala mea.

La treizeci și șase de ani Lacy era singură și destul de atrăgătoare, iar viața ei sexuală reprezenta o sursă neconținută de șușoteli și curiozitate în birou.

Se îndreptau către est, spre Oceanul Atlantic. Până la St. Augustine, în Florida, mai erau treisprezece kilometri. Lacy închise, în cele din urmă, radioul.

– Și ai mai fost aici? întrebă Hugo.

– Da, în urmă cu câțiva ani. Am petrecut o săptămână cu iubitul de atunci într-un apartament de pe plajă al unui prieten.

– Sex la greu?

– Iar începi? Ai mintea numai la prostii?

– Păi, dacă mă gândesc bine, răspunsul e da. Plus că trebuie să înțelegi că Pippin are deja o lună, ceea ce înseamnă că Verna și cu mine n-am mai avut relații normale de cel puțin trei luni. Încă susțin, cel puțin în sinea mea, că m-a tăiat de la porție cu trei săptămâni mai devreme, nu că ar conta. Oricum, nu mă pot întoarce în timp să recuperez, nu? Așa că lucrurile sunt destul de intense în partea mea; nu-s convins că e valabil și pentru ea. Trei plozi și-un nou-născut pot afecta grav intimitatea.

– N-am să știu niciodată cum e.

El încercă să se concentreze la autostradă, însă după vreo doi, trei kilometri pleoapele îi deveniră din ce în ce mai grele și începu să picotească. Ea îi aruncă o privire și zâmbi. În cei nouă ani de când era în Birou, ea și Hugo au lucrat împreună la vreo douăsprezece cazuri. Făceau echipă bună, aveau încredere unul într-altul și amândoi știau că orice pas greșit din partea lui, deși nu fusese înregistrat niciunul până în prezent, ar fi fost imediat raportat Vernei. Lacy lucra cu Hugo, dar bârfea și mergea la cumpărături cu Verna.

St. Augustine era promovată ca fiind cel mai vechi oraș din America, locul exact în care a acostat conchistadorul spaniol Juan Ponce de León și și-a început explorarea. Având un trecut istoric captivant și bazându-se pe turism, era un oraș minunat cu clădiri istorice și straturi groase de mușchi care decorau stejarii antici. De cum intrară în oraș, traficul deveni lent și ticsit de autobuzele turistice. În depărtare, pe partea dreaptă, o catedrală veche se înălța deasupra orașului. Lacy

își amintea totul foarte bine. Deși săptămâna petrecută acolo cu vechiul iubit fusese un dezastru, totuși păstra amintiri frumoase despre St. Augustine.

Unul dintre multele dezastre.

– Și cine e acest informator pe care trebuie să-l întâlnim? Întrebă Hugo frecându-se la ochi încă o dată, hotărât de data asta să rămână treaz.

– Nu știu încă, dar numele lui de cod este Randy.

– Bine, însă amintește-mi, te rog, de ce facem echipă pentru o întâlnire secretă cu un bărbat care folosește un nume fals și n-a depus încă o plângere oficială împotriva unuia dintre mult stimații noștri judecători?

– N-am nicio explicație. Oricum, am vorbit cu el de trei ori la telefon și pare chiar serios.

– Minunat! Și când ai vorbit ultima oară cu un reclamant care să nu pară, ă, serios?

– Crede-mă, bine? Michael a zis să mergem și iată-ne aici.

Michael era directorul, șeful lor.

– Desigur. Niciun indiciu despre pretinsul comportament imoral?

– Oh, ba da. Randy zicea că sunt foarte multe.

– Frate, n-am mai auzit de asta niciodată până acum.

Cotiră pe King Street și pătruseră în traficul din centru. Era mijlocul lunii iulie, în plin sezon în nordul Floridei, iar turiștii se plimbau pe trotuare în pantaloni scurți și sandale fără să pară a avea vreo destinație precisă. Lacy parcă pe o străduță laterală și apoi se alăturară amândoi mulțimii de turiști. Petrecură o jumătate de oră într-o cafenea răsfoind broșuri elegante cu proprietăți imobiliare. La prânz, așa cum fuseseră instruiți, intrară în Luca's Grill și ocupară o masă pentru trei persoane. Comandară ceai rece și așteptară. Treizeci de minute trecură fără niciun semn din partea lui Randy, așa că-și comandară sendvișuri. Cu garnitură de cartofi prăjiți pentru Hugo și fructe pentru Lacy. Cu ochii lipiți de ușă, mâncară încet, așteptând.

Fiind avocați de profesie, prețuiau timpul. În calitate de anchetatori au învățat însă să aibă și răbdare. Numai că, adeseori, cele două roluri intrau adeseori în conflict.

La 2.00 p.m., renunțară și se întoarseră la mașina care semăna cu o saună înecăcioasă. Când Lacy răsuci cheia în contact îi sună telefonul. Număr necunoscut.

– Da, răspunse ea.

– Te-am rugat să vii singură, spuse Randy.

– Presupun că aveai dreptul ăsta. Trebuia să ne întâlnim la prânz, să luăm masa.

– Sunt în port, la capătul King Street, la trei străzi distanță, zise el după o pauză. Spune-i amicului tău să-și vadă de treabă și vorbim.

– Uite cum stă treaba, Randy, nu sunt polițist și nici nu mă descurc prea bine în a o face pe agentul sub acoperire. Am să mă întâlnesc cu tine, să-ți dau bună ziua și toate cele, dar dacă nu-mi spui numele tău adevărat în următoarele șaiszeci de secunde, plec.

– Mi se pare corect.

Ea închise telefonul și mormăi ironic: „Mi se pare corect“.

Portul era plin cu ambarcațiuni de agrement și câteva vase de pescuit care soseau și plecau în larg. Pe un ponton lung cobora un cârd de turiști gălăgioși ca niște găște. Un restaurant cu o curte interioară la marginea apei avea o activitate destul de profitabilă. Echipajele de pe ambarcațiunile de tip charter curățau punțile și aranjau lucrurile pentru cursele de a doua zi.

Lacy merse de-a lungul cheiului central, căutând cu privirea un bărbat pe care nu-l văzuse niciodată. În față, stând lângă o pompă de combustibil, un tip dintre cei ce stau mai mult la plajă, însă care nu mai era de mult la fel de tânăr ca majoritatea celor de genul ăsta, îi făcu scurt și stângaci din mână încuviințând. Înclină și ea capul în semn de răspuns și continuă să meargă. Bărbatul avea vreo șaiszeci de ani, iar de sub pălăria Panama i se revărsa mult păr alb. Pantaloni scurți,

sandale, o cămașă țipătoare înflorată, bronzul tipic și o piele bătucită specifică celor care au petrecut prea mult timp la soare. Purta ochelari de aviator. Zâmbind, făcu un pas în față și zise:

– Dumneavoastră trebuie să fiți Lacy Stoltz.

Ea îi dădu mâna răspunzând:

– Da, și dumneavoastră sunteți...?

– Numele meu este Ramsey Mix. E o plăcere să vă cunosc.

– Asemenea. Trebuia să ne întâlnim la prânz.

– Îmi cer scuze. Am avut niște probleme cu vasul.

Schiță un gest din cap către o ambarcațiune cu motor ancorată la capătul docului. Nu era cea mai lungă navă din port în momentul acela, dar era pe aproape.

– Putem vorbi acolo? întrebă el.

– Pe vas?

– Desigur. Oferă mai multă intimitate.

Să urce la bordul unei ambarcațiuni cu un străin nu i se părea o idee prea bună, așa că ezită. Înainte ca ea să relice, Mix adăugă:

– Cine e tipul de culoare?

Bărbatul privi către King Street. Lacy se întoarse și-l zări pe Hugo ținându-se foarte nonșalant după o șleahță de turiști în apropiere de port.

– E colegul meu, răspunse ea.

– Un fel de gardă de corp?

– N-am nevoie de gardă de corp, domnule Mix. Nu suntem înarmați, însă prietenul meu ar putea ajunge lângă dumneavoastră în doar două secunde ca să vă arunce în apă.

– Să sperăm că nu va fi nevoie de așa ceva. Am gânduri pașnice.

– Mă bucur să aud asta. Am să urc pe vas doar dacă rămâne acolo unde este. Dacă porniți motorul, atunci întâlnirea noastră se încheie.

– Bine, mi se pare rezonabil.

Îl urmă de-a lungul cheiului, trecând de un șir de ambarcațiuni care arătau de parcă nu mai văzuseră largul oceanului de luni bune, până la vasul lui inspirat botezat Conspirator. Mix urcă la bord și întinse mâna în semn de ajutor pentru ea. Pe puntea ambarcațiunii, sub o copertină din pânză, era o masă mică din lemn cu patru scaune pliante.

– Bine ați venit la bord! Luați loc, o invită el făcând un semn cu mâna către ele.

Lacy evaluă rapid împrejurimile.

– Suntem singuri? Întrebă ea fără să se așeze.

– Păi, nu tocmai. Am o prietenă căreia îi place să navigheze împreună cu mine. O cheamă Carlita. Vreți s-o cunoașteți?

– Doar dacă are vreo însemnătate pentru povestea noastră.

– N-are.

Mix privea către port, unde Hugo stătea sprijinit de o balustradă. Îi făcu din mână vrând parcă să spună: „Urmăresc totul“. Mix îi întoarse gestul, apoi i se adresă lui Lacy:

– Pot să vă întreb ceva?

– Desigur, răspunse Lacy.

– Greșesc dacă presupun că tot ce urmează să vă spun va fi mai apoi rezumat domnului Hatch?

– E colegul meu. Lucrăm împreună la unele cazuri, e posibil să lucrăm și la acesta. De unde știți cum îl cheamă?

– Păi, se întâmplă să dețin și eu un computer. Am verificat site-ul. BCJ ar trebui să-l actualizeze.

– Știu. Au fost tăieri de buget.

– Numele lui îmi pare vag cunoscut.

– A avut o carieră sportivă scurtă ca jucător de fotbal american în cadrul Florida State.

– Poate că de acolo. Eu, unul, sunt suporter Gator.

Lacy alese să nu răspundă. Era ceva tipic zonei din sud, unde oamenii se atașau de echipele de fotbal american cu un fanatism pe care l-a considerat mereu deranjant.

– Deci, o să știe totul? conchise Mix.

– Da.

– Atunci, cheamă-l. O să pregătesc niște băuturi.